

Szabálytalan találkozások

az első

A belvárosi tér ötszögű ábráját rajzolta le gyermekkorában: sínek páirjai futnak fekete árkaikban, két partra szakítják a sárgásszürke burkolatot, enyhe ívet írnak le; fekete tussal kihúzott, merev vonalak ezek, mértékarányosak, stilizáltak, a kiostálás ama módszerével, melyben jelzés nélkül maradnak a fák, a padok, a trafik és az emberek, csupán a villamossínek fekete üregei ásítóznak, a gyomrukban meghúzódo csontvázszikár sínekkel.

A tanítás végeztével – hóna alá csapva a rajztáblára erősített grafikát – a belvárosi tér irányába tart, a rajztanár szavai lebegnek előtte, dicsérete, amelyben kiemelte a rajz egyértelműségét és közérthetőségét. Egy fapalánkokkal határolt síkator torkolatából lép ki a térre, a sínek fölött átnéz a túloldalra, megkeresi a kapuk között a lakásukét. Energikus léptekkel átvág a síneken: már évek óta nem járt rajtuk szerelvény.

A grafikát bekeretezteti, és felüggeszti a falra szemben az ágyával a Nagyapa arcképe mellé.

valamelyik

Néhány év múlva a helyi K. V. döntésére villamosmegálló épül a házuk elé: egy áprilisi napon megjelennek a vállalat alkalmazottai, kiemelik üregeikből a régi, elrozsdált síneket, és csillogó acélhátúakat vonnak a helyükbe.

A fiú – kapujuk előtt áll – hóna alá nyalábolja az irattartót, arcát szándékoltan fordítja a nap fényébe.

Figyelmeztető csöngetés után, enyhe rándítással elindul a próbajárat, – a fény a mozgó villamos ablakain áttörve verődik most az arcába, kopog a bőrén, mint a puskatűz; nem fordítja el az arcát, járomcsontján megfeszíti a bőrt, torka kiszárad, összpontosít. És elengedi.

Érkezik a következő menetrendszerinti járat.

Fékez.

A fiú előrelendíti felsőtestét, karjait felcsapva fúrja be magát a levegőbe.

Pontosan hat és fél lépés az első sín széléig.

A villamos elé lép, lendületét megtartva halad, halad egyenesen, nagy elszántsággal, az ütköző sűrölja a lábászárát, ám épen átjut. A jármű megáll, és felveszi utasait. A fiú folytatja útját a gimnázium felé, hátrafordul: teste egyetlen megengedő mosolyra görbülő ajak, látnivaló, a győztesé.

Nagyapa elismerően nézi az ablakból.

egy sikertelen

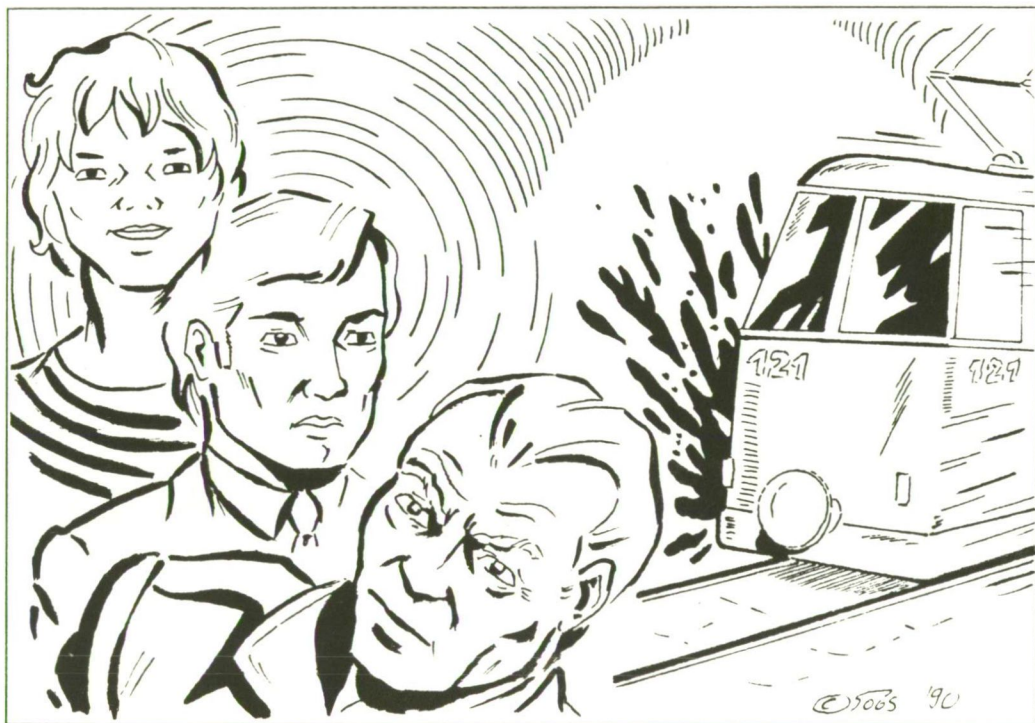
A középkorú férfi kilép a ház kapuján, amely az elhalt Nagyapa után reászállott. Az országos vállalat vezérigazgatói széke várja, hazai és külföldi szakemberek segédhada ugrásra készen.

Most nem érez remegést a kövezetben, mely jelezné a közeledő járatot. Várnia kell a találkozásra. Haladékképp cigarettára gyújt; a túloldalon, a másik sávban parkol a vállalati Mercedes, előtte sofőr áll, indulásra készen.

Nem érti, mi történik itt. Hogyan lehetséges a késés? Léteznek okok, melyek elkerülték a figyelmét?

Az órájára tekint: köti a munkaidőpresztízs. A sofőrje már elszívta cigarettáját, toporog.

A férfi elsötétülő arccal lép a sínpárok közé, akár egy elszontyolodott gyerek, ha játék-örömet idegen erők clrontották. Félelem és kockázat nélkül ér át, és beszáll a vállalati autóba.

a végső

Őszülő férfi áll a kapumélyedésben, hideg, nyirkos, ködös reggel, akaratlanul összebb húzza mellkasán a kabátot.

Kilép a kapu szárnyai alól, a kanyarban fémesen megcsillan a szerelvény ütközője, a bárdok villanása hajnalban; egy, kettő, három, négy, öt, hat és fél lépés ... ekkor pillantja meg a vértócsát a sínek között ... majd körötte a fehér festékekkel felvázolt, szétesett kezű-lábú emberalakot ... és fölfedezi a vezetőfülkében ülő másik embert ... meg kell torpannia.

Az érkező villamos elzörömböl mellette-előtte.

Remegő lábakkal visszahátrál a kapuhoz, bezárkózik, telefonon kéri nyugdíjazását, megszakítja kapcsolatait, a félévszázados, megfakult grafikát kitépi keretéből, ízekre szagatja, és hozzákezd egy új mű megalkotásához.